

nejših dogodkov v novejši zgodovini Evrope, eden od pomembnih zgodovinskih triumfov obče generičnega bistva človeka. Prav dejstvo, da so navkljub in ob različnosti svojih svetovnonazorskih pogledov progresivni Slovenci uresničili tako pomembna skupna praktično-vrednostna stališča, nas sili, da jih moramo še globlje pojasniti samim sebi in posredovati tudi drugim narodom. Seveda smo prepričani, da so prav te obče vrednosti koherentneje teoretično utemeljene, če so povezane z ontološkimi znanstveno-dialektičnimi stališči. Menimo, da taka povezava materialističnih, znanstveno-dialektičnih in etično-vrednostnih pogledov ustvarja manj idejno-teoretičnih težav, dilem in bolečin.

Tega ne naglašamo zaradi idejne zagrizenosti, ampak zaradi občutka svoje trdnosti in želje, da tisti, ki z nami uresničujejo skupne vrednote, ne bi imeli nepotrebnih teoretično-nazorskih težav. Toda obenem se zavedamo, da za enotnost vseh tistih, ki praktično in dosledno izvajajo socialistično-humanistična načela, ni bila niti do sedaj nujna enotnost v vseh pomembnih filozofskih vprašanjih (npr. v ontologiji). Pravzaprav niti ne moremo trditi, da so samo »pristaši različnih smeri« tisti, ki se zavestno skladajo vsaj v nekaterih, za človeka in za njegovo antropološko prakso najbolj bistvenih svetovnonazorskih vprašanjih: vsaj v tem vidiku so lahko pristaši raznih etičnih smeri tudi pristaši obče generične filozofije.

PESMI

Ivan Cimerman

JESEN

Med stvarmi
ki bodo vedno moje
so odhodi in prihodi
tvojih stopinj.

Med stvarmi
ki bodo vedno tvoje
je strup
popit
v vroči zenici neba.

Vidim te naplavljeno.
Reka te pokriva
s poznimi listi
in tvoje osteklenele oči
ne morejo
prebrati sporočila.

DAVNA DOBROTNA DOJILJA

Prebivam
nekje v sebi
in ti
ne najdeš ključa.

V srebrnkastem žametu zraka
ti čudna svetloba
barva oči.

Krvavim
s polnim naročjem
zgodnje jeseni,
mehak
kot divji pastel
šumečih koruznih polj.

Še čutim
tople stopinje poletij,
ki mi težijo zatilje.

Svetloba
me je vzela v zibko,
kot davna
dojilja otroštva.

DEKLICA IN PRSTKI

Za prstke vem
hladne, in nežne
in lepe kot slonova kost.

Za prstke vem
— radi Bacha igrajo
vaze objemajo
rožice menjajo,
o, prstki slonokoščeni.

Pa se bom ustavil fantič
z očmi vabil,

Pa bojo prstki vzdrhteli
pa Bacha pozabili

in v mozaik Neznane
vazo otroštva razbili.

Pa bodo teloh
— to prvo sanjavost pomladi
nožice gazelj teptale
in očke — te črne, iskreče bodo
— jokale.

PESMI

Milivoj Slaviček

O LJUBEZNI IN O MOJI LJUBEZNI

Edina budnost pri zaprtih vekah
je ljubezen
in ljubezen me naposled zbuja.
Ljubezen je prtič pri zajtrku in večerji.
Jaz in ljubezen v postelji
blodiva ji po laseh.

In njena polt je vonj sna. Strast sna.
Njene oči so duša sna. Toplina sna.
Nasmeh njen je zastava sna. Smer sna.

Ko se ljubiva, prijateljujeva.

Meni je odmev potreben!

Ljubezen razčesava melodije z glavnikom njenih kretenj
in želja diha s sliko melodij, z notranjostjo melodij.

Ljubezen, kot pogum, ko so koraki sami,
večer osamlja,
ker večer je lestev do ljubezni
in po njej jaz vzpenjam se do solz.

Meni je potreben moj odmev,
njej potreben je moj glas.